

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 1Csp/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200865
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Keselicová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2020:8620200865.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník, sudkyňa JUDr. Jana Keselicová, v právnej veci žalobcu V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Z. M. XXX, občan SR, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 5 483,38 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 5 483,38 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 26.5.2020 domáhal zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 5 483,38 eura.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C/613/2012 som bol ako žalovaný v postavení spotrebiteľa. Terajší žalovaný si uplatňoval voči žalobcovi nárok na zaplataenie 5 483,38 eura s prísl. Súd konanie o sumu 740,88 eura zastavil, pripustil späťvzatie návrhu o sumu 976,36 eura a žalobe o sumu 3 766,14 eura vyhovel. Krajský súd Prešov, sp. zn. 21Co/23/2018, zo dňa 16.10.2018, zmenil rozsudok Okresného súdu Svidník, 4C/613/2012, zo dňa 25.10.2017 tak, že žalobu zamietol. Rozsudok Krajského súdu Prešov nadobudol právoplatnosť dňa 18.12.2018. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol: „V konaní nebolo preukázané, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom - Slovenskou sporiteľnou a.s. - t.j. bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k zosplatneniu celého dlhu žalovaného, resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy o úvere pôvodným veriteľom. Sám

žalobca v priebehu konania uviedol, že za'va'zkovo-právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nebol ukončený, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy.

Je zrejmé, že v zmysle zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20.11.2014. K postúpeniu pohľadávky však došlo skôr (24.03.2011), v čase postúpenia teda postupovaná pohľadávky nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky by malo za následok 2

neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, doručenie výzvy

dlužníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

V dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, ktorá je neodstrániteľnou procesnou podmienka konania, odvolací súd nebral zreteľ na uznanie nároku žalobcu žalovaným, predneseným na pojednávaní zo dňa 25.10.2017.

V zmysle ust. § 390 CSP, odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 11Co/105/2013-216 zo dňa 13.11.2014 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 4C/613/2012-110 zo dňa 29.05. 2013 v rozsahu nároku žalobcu na zaplatenie istiny v sume 3.766,14 eur s príslušenstvom vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V prejednávanom prípade odvolací súd rozhoduje o novom rozhodnutí súdu prvej inštancie, preto je v zmysle ust. § 390 CSP príslušný vo veci sám rozhodnúť.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd pristúpil k zmene rozsudku súdu prvej inštancie tak, že žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej procesnej legitímácie žalobcu zamietol.“

Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv. Svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže žalobca je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, došlo k splneniu hypotézy vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 5 483,38 eura, čo je suma, ktorú žalovaný neoprávnene požadoval od žalobcu. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/23/2018, zo dňa 16.10.2018 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadosťučinenia ani rozširovať ani zužovať.

3. Okresný súd Svidník v predmetnej veci vydal platobný rozkaz, č. k. 1Csp/35/2020-19 zo dňa 22. júna 2020.

4. Žalovaný dňa 16.7.2020 podal odpor voči platobnému rozkazu, ktorý odôvodnil tým, že žalobca v podanej žalobe o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zo dňa 18.05.2020 žiada zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 5.483,38 €, a to z dôvodu, že v konaní vedenom na Krajskom súde Prešov, sp. zn. 21Co/23/2018 bol úspešný (t. j. žaloba bola voči žalobcovi, v tomto konaní žalovanému, zamietnutá) a poukázal na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 21Co/23/2018, zo dňa 16.10.2018, ktorý zmenil rozsudok Okresného súdu Svidník, 4C/613/2012, zo dňa 25.10.2017 tak, že žalobu zamietol. Podľa názoru žalobcu mu tým vznikol nárok uplatňovaný žalobou, a to za porušenie spotrebiteľských práv. V podanej žalobe poukázal žalobca na odôvodnenie predmetného rozhodnutia a na to, že podľa jeho názoru je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a preto požaduje od žalovaného finančné zadosťučinenie vo výške 5.483,38 €. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 16.10.2018, č. k. 21Co/23/2018 - 429 (ďalej aj „rozsudok“): - žalobu zamietol a žalovanému (v tomto konaní žalobcovi) priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný namietal nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v konaní, nakoľko, ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, žalovaný sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobcu a žalovaného nemožno považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Zákonodarca v ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní, potom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na to, že nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky, a s ohľadom na odôvodnenie rozsudku ani nikdy so žalobcom nebol v zmluvnom vzťahu, ani voči nemu nevlastnil pohľadávku, nakoľko predmetom postúpenia bola pohľadávka neexistujúca (ktorá ohľadom na odôvodnenie rozsudku ani nikdy nevznikla). Ako vyplýva z uvedeného - žalovaný ani nikdy nebol vlastníkom pohľadávky voči žalobcovi, nakoľko ustanovenia § 524 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník ako nevyhnutný predpoklad postúpenia vyžaduje, že musí ísť o pohľadávku určitú (identifikovateľnú) a existujúcu. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že pohľadávka v

čase postúpenia neexistovala a preto bol žalovaný len domnelým veriteľom žalobcu, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi žalovaným a postupcom je v neplatnou v dôsledku skutočnosti, že došlo k postúpeniu neexistujúcej pohľadávky. Z uvedeného potom vyplýva jednoznačný právny záver, že žalovaný nemôže byť považovaný za osobu, ktorá by za tvrdené porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala, nakoľko so žalobcom neuzatvoril zmluvu o pripojení a nikdy voči žalobcovi ani nevlastnil pohľadávku z tejto zmluvy, nakoľko zmluva o postúpení pohľadávky je neplatným právnym úkonom v dôsledku neexistencie tejto pohľadávky v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok. V zmluvnom vzťahu so žalobcom tak po celú dobu trvania zmluvného vzťahu bol len postupca, ktorý na žalovaného domnele postúpil pohľadávku zo zmluvy o pripojení, ktorá zmluva však nie je platne uzavretou zmluvou, nakoľko predmetom postúpenia bola neexistujúca pohľadávka. Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný, nakoľko ho nemožno považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Žalovaný si len uplatnil domnele odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval postupca v prílohách k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobcovi žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva žalobcu a preto nebola naplnená hypotéza § 3 ods. 5 ZoOS - žalovaný totiž nie je porušiteľom spotrebiteľských práv žalobcu, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu, ako to vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 ZoOS. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa názoru žalovaného uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Uvedené by bolo v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo, pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadosťučinením pre protistranu. V prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trovy konania protistrany. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Ak by však súdy začali vykladať ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS tak, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie vzniká spotrebiteľovi pri úspešnej obrane v súdnom konaní, potom jednoznačne upierajú veriteľom (hoci aj domnelým) ich právo na súdnu ochranu a možnosť uplatnenia hoci aj domnelého práva bez rizika, že v prípade prehry v spore budú okrem trov konania protistrán znášať aj absolútne nespravodlivé finančné zadosťučinenie za situácie, kedy ich konaním nevznikla protistrane žiadna ujma a ani nedošlo k porušeniu žiadnych spotrebiteľských práv, len k realizácii ústavného práva na súdnu ochranu. Takýto súdny výklad ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovaného v priamom rozpore s nálezom Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65. Podľa nálezu Ústavného súdu SR z 22. júna 2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016-65: „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade Slovenskej republiky ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom. Primerané finančné zadosťučinenie je podľa názoru žalovaného na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii, pričom takáto ujma musí byť nie len tvrdená, ale aj preukázaná. Žalobcovi, ako spotrebiteľovi, súd v konaní vedenom pod sp. zn. 21Co/23/2018 priznal voči žalovanému (v tom konaní žalobcovi) nárok na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s týmto konaním vznikli. Žalovaný teda iniciovaním uvedeného konania, resp. ostatnými úkonmi v súvislosti s odkúpením domnejšej pohľadávky nielenže neporušil žiadne spotrebiteľské práva žalobcu, ale ani mu nespôsobil žiadnu ujmu. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS, by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia za takéhoto stavu, kedy neexistuje zákonný dôvod na to, aby žalovaný zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu by podľa názoru žalovaného znamenalo výklad ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS contra legem (nakoľko zákonodarca umožňuje priznať takýto nárok len voči osobe, ktorá za porušenie spotrebiteľských práv zodpovedá). Na podporu svojich tvrdení poukazuje žalobca aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/62/2019 z 26.09.2019. Rovnako poukazuje žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 25Co/12/2018 zo dňa 21.08.2018. Nešlo teda o porušenie žiadneho osobitného právneho predpisu slúžiaceho na ochranu spotrebiteľov. Navyše mal súd prvej inštancie za to, že v tomto spore žalovanému

chýba vecná pasívna legitímácia vzhľadom na to, že v zmysle § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z. má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Ako to ustálili sudy v predchádzajúcom spore, postupca t. j. Slovenská sporiteľňa a.s. porušil zákon pri postupovaní pohľadávky na žalovaného. Toto porušenie teda nespôsobil žalovaný, ale Slovenská sporiteľňa a.s. a preto žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za to, čo porušil iný subjekt, teda v tomto prípade postupca. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Podľa § 267 ods. 3 CSP, ak čo len jeden zo žalovaných podá včas odpor s vecným odôvodnením, súd zruší platobný rozkaz v celom rozsahu a nariadi pojednávanie. To neplatí, ak ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>>.

6. Uznesením č. k. 1Csp/35/2020-36 zo dňa 21.7.2020 súd zrušil platobný rozkaz.

7. Predmetom konania bolo zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5 483,38 eura.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, pripojeným spisom tunajšieho súdu 4C/613/2012 a zistil tento skutkový stav veci.

9. Z rozsudku Okresného súdu Svidník, sp. zn. 4C/613/2012 zo dňa 25.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, č. k. 21Co/23/2018 dňa 16.10.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.10.2018, súd zistil, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol.

10. Z odôvodnenia rozsudku súd zistil, že v konaní nebolo preukázané, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom - Slovenskou sporiteľňou a.s. - t.j. bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k zosplatneniu celého dlhu žalovaného, resp. k predčasnému ukončeniu zmluvy o úvere pôvodným veriteľom. Sám žalobca v priebehu konania uviedol, že za ťažkovo - právny vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nebol ukončený, nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, zmluva nebola vypovedaná a taktiež nedošlo k odstúpeniu od zmluvy.

Je zrejmé, že v zmysle zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20.11.2014. K postúpeniu pohľadávky však došlo skôr (24.03.2011), v čase postúpenia teda postupovaná pohľadávky nebola v celosti splatná, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky.

Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách (splatnosť postupovanej pohľadávky, doručenie výzvy dlžníkovi pred postúpením pohľadávky), postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. Žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

V dôsledku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, ktorá je neodstrániteľnou procesnou podmienkou konania, odvolací súd nebral zreteľ na uznanie nároku žalobcu žalovaným, predneseným na pojednávaní zo dňa 25.10.2017.

11. Na pojednávaní dňa 18.11.2020 zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu a navrhol žalobe vyhovieť.

12. Na pojednávaní dňa 18.11.2020 zástupca žalovaného zotrval na dôvodoch uvedených v odpore a navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

13. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

14. Podľa § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné

zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

16. Podľa § 54 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

17. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“).

18. Podľa § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa na účely tohto zákona sa rozumie odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

19. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ktorými sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> alebo Obchodného zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1991/513/>>, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>.

20. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

21. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ má v konaní tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej uvedeným zákonom a osobitnými predpismi.

22. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že žaloba je dôvodná, pričom sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalobcu. V konaní bolo preukázané, že žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4C/613/2012 úspešne uplatnil porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na

primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jeho práva nesie zodpovednosť. Žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4C/613/2012 dosiahol zamietnutie žaloby. V uvedenom konaní, ktoré inicioval žalovaný bol žalobca ako spotrebiteľ úspešný. Žalovaný (predtým žalobca) v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4C/613/2012 uplatňoval zaplatenie sumy 5 483,38 eura na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 24.3.2011 s postupom Slovenská sporiteľňa, a.s. Súd žalobu zamietol z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda z dôvodu neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. V konaní nebolo preukázané, že žalobca nadobudol platne pohľadávku Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 14.12.2007, preto súd zamietol žalobu v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie.

23. Týmto bola splnená hmotnoprávna podmienka priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Porušenie spotrebiteľského práva vyplýva z rozsudku súdu a jeho odôvodnenia v základnom konaní.

24. Žalovaný namietal nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, pretože sa nedopustil porušenia spotrebiteľských práv žalobcu. Ďalej namietal, že žalobcovi nespôsobil žiadnu ujmu a podanie tejto žaloby považoval za zneužitie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia.

25. Súd považoval žalovaného za pasívne vecne legitimovaného v predmetnom spore, pretože v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 4C/613/2012 uplatnil právo, ktorého nebol nositeľom. Žalovaný sa v uvedenom spore domáhal zaplatenia sumy 5 483,38 eura z neplatného právneho úkonu, teda sa na úkor žalobcu snažil bezdôvodne obohatiť, čo možno hodnotiť ako konanie, ktoré nie je v súlade s dobrými mravmi. Žalovaný ako postupník bol účastníkom zmluvy o postúpení pohľadávky neplatnej pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, teda neplatného právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Navyiac, žalovaný zanedbal aj povinnosť odbornej starostlivosti v zmysle § 2 písm. u) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, keďže mal poznať pravidlá postúpenia pohľadávky. Podaním žaloby proti žalobcovi v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv spotrebiteľov uvedených v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

26. Požadované finančné zadosťučinenie vo výške 5 483,38 eura považuje súd za primerané s poukazom na to, že pokiaľ by žalobca vo vyššie uvedenom konaní nedosiahol úspešné uplatnenie svojich spotrebiteľských práv - zamietnutie žaloby, zaplatil by pohľadávku neoprávnenej osobe.

27. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje ako podmienku vznik ujmy, ba dokonca ani spôsobilosť porušenia privodiť ujmu spotrebiteľovi tak, ako to bolo v znení zákona účinného do 9.6.2013. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, preto postačuje iba úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, čo v danom prípade preukázané bolo. Žalobca v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4C/613/2012 úspešne uplatnil porušenie svojich práv spotrebiteľa, čo samo o sebe postačuje na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

28. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu, ako spotrebiteľa, jeho dôsledkom je aj úspešné uplatnenie práva spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie.

29. Priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia musí byť primeraná, aby naplnila satisfakčnú, výchovnú a odstrašujúcu funkciu tohto právneho inštitútu. Je správne a spravodlivé, aby táto zohľadňovala aj ujmu, ktorá spotrebiteľovi hrozila, pokiaľ by žalovaný uplatňoval voči nemu nároky, ktorých nebol nositeľom. V konkrétnom prípade sa môže výška primeraného finančného zadosťučinenia rovnať aj majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila. V tomto konaní žalobca požadoval zaplatenie finančného zadosťučinenia vo výške 5 483,38 eura, čo sa súdu javí ako primerané, pretože pokiaľ by žalobca nebol úspešný v pôvodnom konaní zaplatil by neoprávnenej osobe sumu 5 483,38 eura s príslušenstvom.

30. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa tým, že sa snažil získať plnenie, napriek vedomosti o nezákonnom postúpení pohľadávky od právneho predchodcu v pomerne vysokej

čiasťke sa javí finančné zadosťučinenie vo výške 5 483,38 eura ako primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu.

31. Poskytnutie finančného zadosťučinenia spotrebiteľom v individuálnom prípade môže nepochybne odradiť dodávateľov od nekalého konania aj voči ostatným spotrebiteľom.

32. O trovách strán súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

P O U Č E N I E : Odvolanie sa podáva lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).

Vo Svidníku dňa 18. novembra 2020